

- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie, że pozwana niezgodnie z prawem unijnym zaniechała wszczęcia formalnej procedury przedstawiania uwag w celu wycofania zatwierdzenia substancji podstawowej wodorowęglan sodu zgodnie z art. 23 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1107/2009;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku wszczęcia procedury wycofania zatwierdzenia substancji podstawowej w przypadku późniejszego zniesienia kryteriów zatwierdzenia.

Skarżąca jest posiadaczem zezwolenia na wprowadzenie do obrotu środka ochrony roślin NatriSan®, który zawiera wodorowęglan sodu jako substancję czynną. Wraz z wydaniem zezwolenia na wprowadzenie do obrotu NatriSan® zostały zniesione kryteria zatwierdzenia dla wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej zgodnie z art. 23 ust. 1 akapit drugi lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, w związku z czym pozwana była zobowiązana do wycofania zatwierdzenia substancji podstawowej. Pozwana naruszyła ten obowiązek, nie wszczynając, mimo skierowania żądania, odpowiedniej procedury regulacyjnej w celu wycofania zatwierdzenia dla substancji podstawowej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady subsydiarności w procedurze zatwierdzenia substancji podstawowych

Zaniechanie wszczęcia procedury regulacyjnej w celu wycofania zatwierdzenia substancji podstawowej narusza chroniącą skarżącą wynikającą z przepisów fitosanitarnych zasadę subsydiarności, zgodnie z którą zatwierdzenie substancji podstawowej musi zostać wycofane, gdy tylko substancja zostanie wprowadzona do obrotu jako środek ochrony roślin.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pierwszeństwa w procedurze zatwierdzania substancji podstawowych

Zezwolenie na wprowadzenie do obrotu środka NatriSan® blokuje zatwierdzenie tej substancji jako substancji podstawowej zgodnie z zasadą pierwszeństwa i zobowiązuje pozwaną do wycofania zatwierdzenia substancji podstawowej i wszczęcia odpowiedniej procedury.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżąca miała prawo oczekiwać, że pozwana wycofa zatwierdzenie wodorowęglanu sodu jako substancji podstawowej niezwłocznie po udzieleniu zezwolenia fitosanitarnego na środek NatriSan®. Brak wszczęcia procedury regulacyjnej w celu wycofania zatwierdzenia substancji podstawowej doprowadził zatem do naruszenia unijnoprawnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2023 r. – UH/EBC

(Sprawa T-67/23)

(2023/C 164/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: UH (przedstawiciele: M. Burianski, R. Janjuah i W. Häring, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 13 grudnia 2022 r. w sprawie cofnięcia skarżącej zezwolenia na prowadzenie działalności udzielonego instytucji kredytowej (ECB-SSM-2022-DE-22 WHD-2022-0001);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący formalnej niezgodności z prawem decyzji

- W swoim rozstrzygnięciu decyzja EBC opiera się na innych podstawach prawnych niż te, które zostały przedstawione w uzasadnieniu. Tym samym doszło do naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z § 39 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym), art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) karty praw podstawowych.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

- EBC nie uwzględnił stanowiska skarżącej w trakcie postępowania wyjaśniającego. Stanowi to naruszenie art. 41 ust. 2 lit. a) karty praw podstawowych.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku przesłanek z § 35 ust. 2 pkt 4 lit. a) Kreditwesengesetz (ustawy o bankowości)

- Przesłanki podstawy prawnej przyjętej w uzasadnieniu decyzji EBC na podstawie § 35 ust. 2 pkt 4 lit. a) Kreditwesengesetz (ustawy o bankowości) nie są spełnione. Domniemanie przewidziane w tej podstawie prawnej nie istnieje lub w pozostałym zakresie zostało obalone.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku przesłanek z § 35 ust. 2 pkt 6 Kreditwesengesetz (ustawy o bankowości)

- Przesłanki podstawy prawnej przyjętej w uzasadnieniu decyzji EBC na podstawie § 35 ust. 2 pkt 6 Kreditwesengesetz (ustawy o bankowości) nie są spełnione. EBC nie uwzględnił dynamicznej definicji funduszy własnych tej podstawy prawnej. Ponadto odniesienie do wymogów w zakresie funduszy własnych zwiększonych przez Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (federalny urząd nadzoru usług finansowych) stanowi naruszenie art. 41 ust. 1 karty praw podstawowych.

5. Zarzut piąty dotyczący błędu w ocenie i nadużycia swobodnego uznania przez EBC

- Cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej jest nieproporcjonalne. Po pierwsze, doszło do przekroczenia zakresu uznania, ponieważ EBC uzasadnił cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej także w ten sposób, że należało wyjaśnić jakoby „poważne” naruszenia wymogów nadzorczych. W ten sposób EBC przyznał swojej decyzji nieprzewidziany prawem charakter sankcji, który nie wynika z § 35 Kreditwesengesetz (ustawy o bankowości). Stanowi to naruszenie § 40 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym), art. 5 ust. 1 zdanie drugie TUE oraz art. 263 ust. 2 TFUE.
- Ponadto nastąpiło przekroczenie swobodnego uznania. Cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej nie jest odpowiednie do osiągnięcia celu, jakiemu ma służyć ten środek. Cofnięcie zezwolenia miałyby wysoce negatywne konsekwencje w szczególności dla wierzycieli skarżącej i gwarantowania depozytów, jakich można byłoby uniknąć w ramach zamierzonej przez skarżącą likwidacji własnej.
- Cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej nie jest też konieczne, ponieważ w koncepcji likwidacji własnej skarżącej jest do dyspozycji równie skuteczny, jednak mniej ingerujący środek do osiągnięcia celu zamierzonego poprzez owo cofnięcie zezwolenia. Ta koncepcja likwidacji własnej stała się podstawą decyzji Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (federalnego urzędu nadzoru usług finansowych).
- Cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej nie jest również proporcjonalne. Nie zachodzi uzasadniona ingerencja w prawo podstawowe z art. 12 ust. 1 w związku z art. 19 ust. 3 Grundgesetz (ustawy zasadniczej). Działania następcze grożące z tytułu cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej na podstawie § 38 Kreditwesengesetz (ustawy o bankowości) są nieproporcjonalne. Ponadto powstałyby wysoce negatywne konsekwencje dla wierzycieli i akcjonariuszy skarżącej, których można byłoby uniknąć poprzez likwidację własną z zezwoleniem na prowadzenie działalności bankowej.
- Ponadto zachodzi brak skorzystania ze swobodnego uznania, ponieważ § 35 ust. 2 pkt 4 lit. a) Kreditwesengesetz (ustawy o bankowości) wymaga podwójnego badania proporcjonalności, czego strona pozwana nie przeprowadziła.